

Inden for foreningsarbejdet er det særlig bestræbelserne for øget anvendelse af privat pleje, rådet må følge og støtte.

Vedrørende *rådets sammensætning* bemærkes, at det økonomiske nævn har 11 medlemmer og 1 tilforordnet, og det pædagogiske nævn 6 medlemmer og 3 tilforordnede, ialt 17 medlemmer og 4 tilforordnede. For at opnå et effektivt arbejdende råd er det anset for påkrævet at begrænse medlemstallet mest muligt.

Man har derfor ikke ment at kunne sikre repræsentation i rådet for alle de organisationer og myndigheder, som beskæftiger sig med børne- og ungdomsforsorgen, men har foretrukket at stille socialministeren frit ved udvælgelsen af de sagkyndige rådgivere, bortset fra at der skal forhandles med de respektive ressortministerier vedrørende udpegning af en pædagog, en læge og en bygningskyndig.

b. I 1958 blev der efter indstilling fra administrationsudvalget af 1953 tilvejebragt hjemmel for socialministeren til at bemyndige direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen og børne- og ungdomsforsorgens økonomiske nævn til at træffe visse afgørelser, der hidtil var blevet truffet af socialministeriet efter indstilling fra direktoratet og økonomiudvalget.

Bestemmelserne herom er ikke anset for udtømmende, idet det følger af almindelige grundsætninger, at ministeren har ret til at henlægge dele af de beføjelser, der er tillagt ham ved lovgivningen, til underordnede statsorganers afgørelse. Det har dog været overvejset udtrykkeligt i loven at bestemme, hvilke afgørelser direktoratet og det økonomiske nævn kan træffe. Socialministeriets opbygning gennemgås imidlertid for tiden af administrationsudvalget af 1960. Det er derfor anset for rettest i vidt omfang at lade spørgsmålet stå åbent til afgørelse ved administrative bestemmelser. Herved opnår man også en smidigere ordning, der lettere lader sig tilpasse efter skiftende forhold.

c. Med hensyn til *landsnævnets* afgørelser, er det fundet rigtigst, at disse i det væsentlige skal være endelige, bortset fra de tilfælde, hvor afgørelserne som hidtil kan indbringes for domstolene. At landsnævnet får ret til at træffe endelige afgørelser i konkrete sager, berører ikke socialministerens beføjelse til at udstede almindelige retningslinier for lovens forståelse og bestemmelsernes anvendelse, eller domstolenes almindelige ret til at tage stilling til øvrighedsmyndighedens grænser. Socialministeren vil endvidere bevare den adgang han har til at udøve almindelig kritik af børneværnenes administration.

5. Det almindelige børnetilsyn.

a. Undersøgelse af den hidtidige administration af tilsynet.

Efter de gældende regler om det almindelige børnetilsyn skal følgende grupper af børn undergives tilsyn af børneværnsudvalget ved særligt beskikkede tilsynsførende:

1. Børn under 14 år, som for betaling er anbragt i familiepleje eller dagpleje.

2. Børn uden for ægteskab indtil deres 7. år.

3. Børn, til hvis forsørgelse der af det offentlige udbetales bidrag i henhold til forsorgsloven.

Endvidere kan andre børn i familiepleje, børn uden for ægteskab under 14 år, adoptivbørn under 14 år og børn under 18 år, hvis forældre oppebærer vedvarende offentlig hjælp, inddrages under tilsyn, når barnets velfærd efter undersøgelse i det enkelte tilfælde kræver det.

Når forholdene i det enkelte tilfælde taler for det, kan børneværnsudvalget fritage for det obligatoriske tilsyn, bortset fra tilsyn med børn i familiepleje eller dagpleje, der er begrundet i hensynet til for tjeneste eller erhverv.

Det er i loven angivet, at den tilsynsførende skal bistå hjemmet med råd og vejledning og påse, at opdragerne gør deres pligt over for barnet.

Af direktoratet for børne- og ungdomsforsorgens beretning for børne- og ungdomsforsorgen i 1959 og 1960, fremgår bl. a., at der ved udgangen af 1960 var 39.400 børn under tilsyn. Godt 96 pct. af børnene hørte til de grupper, hvormed der skal føres tilsyn, og knap 4 pct. var børn, som kan inddrages under tilsyn.

3 provinsbyer og 405 sognekommuner eller ca. $\frac{1}{3}$ af alle landets kommuner havde ikke børn under tilsyn, medens 6 provinsbyer, 1 omegnskommune og 402 sognekommuner havde mellem 1 og 5 børn under tilsyn. 817 kommuner eller ca. 59 pct. af landets kommuner havde altså kun 5 børn eller derunder under tilsyn.

Med udgangspunkt heri er overvejelserne gennemført på grundlag af en omfattende undersøgelse, der er foretaget af socialforskningsinstituttet med det primære formål at belyse, hvorledes de kommunale børneværnsudvalg administrerer lovgivningens bestemmelser om det almindelige børnetilsyn og tilsynsværgeordningerne. Som bilag 10 til revisionsudvalgets betænkning er optaget socialforskningsinstituttets rapport om denne undersøgelse, der blev igangsat efter opfordring af udvalget vedrørende det almindelige børnetilsyn og efter nærmere aftale mellem instituttet, revisionsudvalget og det nævnte udvalg. Idet der i øvrigt henvises til